

ER IS NOG LEVEN NA DE DOOD

Een avondvullende komedie in twee bedrijven

door

MAURICE DE GRAUWE

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V. - ANTWERPEN

Tel: 0 33 66 44 00

E-mail: info@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ER IS NOG LEVEN NA DE DOOD** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **MAURICE DE GRAUWE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot 2022/0220/030
ISBN 9789038516509

Copyright: © 2022 Toneelfonds J. Janssens bv

www.toneelfonds.be
info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoeringen) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes. Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal 9 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.sabam.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

PERSONAGES

(4 dames – 5 heren)

WENDY DESIMPELAERE, de meid en poetsvrouw. Niet al te snugger, maar uiteindelijk toch gevat.

MATHILDE CLOTHILDE DE LA PETIT FOUR, de vrouw van Emile. Grootsprakerig maar van verarmde adellijke stand.

EMILE CAMILE DEWEUST, de man van Mathilde. Voelt zich bedrogen door zijn vrouw.

ANTOINETTE ROSETTE DE LA PETIT FOUR, weduwe en zus van Mathilde. Duidelijk een iets betere partij dan haar zus.

GERARD CHEVALIER, de vriend van Mathilde. Trekt met zijn been, loopt mank. Een rijke profiteur en een berekend iemand.

PASTOOR KELKMANS/URANUS, een aan de drank zijnde geestelijke en in het tweede bedrijf een mysterieus goddelijk type.

PIET VANRIPPEGHEM, vriend van Emile en begrafenisondernemer. Type flierefluter, overdreven vriendelijk, onderkruiperig.

JEAN JACQUES JANSSENS, oudere vriend en levensgezel van Laurette. Met horten en stoten Frans sprekende snobistische oudere man.

LAURETTE VAN DAELE, jongere vriendin des huizes. Een gewone vrouw die alle moeite doet om ook te scoren bij de zogezegde aristocratie.

DECOR

De ruimte die we te zien krijgen is de bibliotheek van een herenhuis of kasteel. De achterwand is uitgerust met legplanken met daarop allemaal leesboeken. Midden de scène tegen de achterwand is er een ruimte afgeschermd door een zwaar paars gordijn. Achter het gordijn staat een doods-kist met aan beide zijden een stoel en een kaarsenstandaard. Er staat ook een nachtkastje. Ook zijn er in het overige decor een paar antieke stoelen geplaatst. Het decor is verder karig gemeubileerd, wat de verarmde adel nog meer benadrukt. Zowel aan Côté cour als coté jardin is er een toegangsdeur. De deur coté cour leidt naar de living. De dubbele deur coté jardin leidt naar de inkomhall en de kelder. Vooraan coté cour staat een klein tafeltje met daarop een oude telefoon. Er staat ook een eenzigt of schommelstoel. Helemaal aan de rand van het podium en is een dun rechthoekig kader opgehangen (Slaglatjes). Deze kader suggereert een spiegel. In het tweede bedrijf wordt dit decor in de fond en zijflanken afgedekt door doek.

EERSTE BEDRIJF

(Op statige muziek van Johan Sebastian Bach opent het doek. We bevinden ons in de bibliotheekruimte van de woning. Vooraan coté cour zien we, gezeten in een relaxzetel of schommelstoel Emile. Hij draagt een kamerjas. Hij leest een boek en merkt niets van wat er rond hem heen gebeurt. Dan komt Wendy, nogal uitdrukingsloos op van coté cour met een stofzuiger. Ze plaatst hem centraal het podium en gaat met het elektrische snoer af via coté jardin. Na enige tijd wordt de muziek out-gefaded en krijgen we het geluid van de stofzuiger te horen. Emile staat recht uit zijn zetel. Hij gaat zonder iets te zeggen naar de stofzuiger, schakelt deze uit, draait om zijn as en gaat vervolgens terug naar zijn zetel, legt zijn boek op het tafeltje, neemt de daarop geplaatste fles porto. Hij schenkt zich een glas in en drinkt dit meteen uit. Wendy is ondertussen terug opgekomen via coté jardin. Ze bekijkt de situatie, wil aanstalten maken om de stofzuiger weer aan te schakelen, maar de strenge blik van Emile brengt haar op andere gedachten. Ze loopt gewoon door en verdwijnt via coté cour. Emile schudt het hoofd. Neemt zijn boek en de fles en gaat af via coté jardin. Dezelfde muziek zoals bij de aanvang zwelt aan om vervolgens na enige seconden uit te faden. Dan wordt de stilte doorbroken door Mathilde. Zij komt via de jardin gelegen inkomhall op. Ze heeft naast een fles porto ook nog een gsm in haar handen. Ze spreekt nogal grootsprakerig en zonder enige emotie. Ze staat zich ondertussen te spiegelen in de opgehangen rechthoek vooraan coté jardin.)

MATHILDE: Ja inderdaad..... Smerig hé?..... Absoluut..... Wie had dat ooit kunnen denken? Wendy had hem nog gezien voordat ze naar de Standaard Boekhandel ging. Nee, zij is nu de kelder aan het opkuisen..... Ons huwelijk....allez ja ook het portret ervan is nu volledig uitgewist De politie vond dat wel verdacht..... Nog goed dat ze de kartonnen verpakking ervan niet weggesmeten had..... tja..... juist, de magnum heeft het geklaard..... Ik ga moeten dichtleggen zus, ik hoor Wendy naar boven komen. Kom maar af. Tot zo! *(haakt de telefoon in)*

(Wendy komt snotterend op.)

WENDY: Alles is nu weer proper in de kelder madam.

MATHILDE: Wendy alstublieft, stopt met dat gejack.

WENDY: Ja sorry madam, maar ik vind het zo erg.

MATHILDE: Ge hebt er ne Picasso van gemaakt, dat is alles.

WENDY: Het spijt mij enorm.

MATHILDE: Het is nu ook het einde van de wereld niet hé Wendy.

WENDY: Maar ik vind het wel erg.

MATHILDE: Nee, noem het eerder stom.... Wie probeert er nu ook ons geschilderd huwelijksportret te reinigen met Spic & Span en een Disolvan oplossing.

WENDY: Ik deed om goed te doen. Vooral omdat meneer altijd zei dat dat vale schilderij zo'n elastisch beeld was van jullie rijk gevuld huwelijksleven.

MATHILDE: *(verwonderd)* Elastisch...? Realistisch wilt ge waarschijnlijk zeggen?

Serieus? Zei hij dat?

WENDY: Ja, madam Mathilde.

MATHILDE: (*Zeer nadrukkelijk*) Zei hij dat echt?

WENDY: (*Overtuigend*) Ja. Absoluut madam.

MATHILDE: Ik vind nochtans dat ons huwelijk zeer onrealistisch en povertjes... hm.... geschilderd was.

WENDY: Onrealistisch en pover, madam?

MATHILDE: Ja en zeker niet de moeite om nog geretoucheerd te worden.

WENDY: Uw huwelijk was dus niet meer te retoucheren?

MATHILDE: Het portret ervan misschien wel. Mijn trouwkleed was trouwens nooit zo mat en flets in de werkelijkheid. Normaal gezien had ik er dan ook maagdelijk wit moeten op staan.

WENDY: Daarom was onze pa ook altijd zo kwaad op mijn zuster Irène.

MATHILDE: Uw zuster Irène? Wat heeft zij te maken met mijn trouwkleed?

WENDY: Niet met uw trouwkleed maar met de maagdelijkheid.

MATHILDE: Pardon?

WENDY: U moet weten dat mijn zuster Irène getrouwd is 'van te moeten'. Theo de zoon van de facteur was echt een hevige, zei mijn moeder altijd.

MATHILDE: Dat zal hij dan wel van zijn vader meegekregen hebben.

WENDY: Was Robert de facteur ook zo hevig madam?

MATHILDE: Euh... Hoe kan ik dat nu weten?

WENDY: Dat weet ik niet madam. Het zal dan enkel maar mijn mama geweest zijn die dat wist?

MATHILDE: Hm... Maar over wie of wat zijt ge nu feitelijk bezig?

WENDY: Over Theo, de zoon van Robert de facteur uit de Tsiepkedreef madam.

MATHILDE: Maar wat heeft Robert de facteur nu te maken met mijn huwelijksportret of trouwkleed?

WENDY: Dat weet ik ook niet.

MATHILDE: Laat onze facteur er dan maar buiten.

WENDY: Ja madam, sorry. Ik kon toch niet weten dat u ook wist dat Robert de facteur en zijn zoon...

MATHILDE: Ja, het is al goed. Ik had het wel over de maagdelijke witte kleur van mijn trouwjurk en niet over die vergeelde kleur waarin het op dat doek geschilderd was.

WENDY: Ja, het gaf inderdaad wel een serieus verschenen indruk.

MATHILDE: Maar door dat product er op te smeren hebt gij er nu wel een abstract werk van gemaakt.

WENDY: Sorry madam, ik wou het echt enkel wat oprispen met Spic & Span en Disolvan.

MATHILDE: Spic en Span? Ik ken dat product niet eens.

WENDY: Dat is een zeer bekend Amerikaans kuisproduct, madam. Mijn oma kuiste daar ook alles mee en daarom heb ik het ook nog altijd in huis.

MATHILDE: Hier wordt in de toekomst enkel nog met de kuisproducten uit mijn huis gekuist, begrepen?

WENDY: Ja madam, sorry.

MATHILDE: Zelfs de commissaris vond het verdacht. Nog goed dat gij onmiddellijk zei dat het uw fout was en dat ge de kartonnen verpakking van die Spic & Span nog kon tonen. En.....stop met dat gesnotter.

WENDY: Ja, maar ik vind het zo erg om jullie mooie herinnering ermee weggeveegd te hebben. Nu juist dat meneer Emiel.....snik!

MATHILDE: Genoeg nu. Ga maar vlug verder met stofzuigen. Mijn gasten kunnen hier ieder moment zijn. *(Gaat af via deur naar salon en neemt in het voorbijgaan het lege glas porto van het tafeltje en ruikt er nog aan vooraleer af te gaan.)*

WENDY: Ja madam. *(Zet de stofzuiger aan en begint te zuigen. Het is duidelijk dat ze nogal angstig is als ze bij het gordijn komt. Ze zuigt oppervlakkig onder het gordijn en durft het niet te openen. Ze speelt deze situatie komisch uit door telkens de stofzuiger eventjes uit te schakelen en een paar korte krachtige huilbuien te ventileren. Na het luidruchtig optrekken van haar neus, zet ze de stofzuiger weer aan.)*

(Mathilde komt terug op via coté cour. Ze ziet de snotterende Wendy, schudt afkeurend het hoofd en roept haar hierbij toe)

MATHILDE: Wendy!... *(en omdat ze nog steeds niet reageert)* Juffrouw Wendy De Simpelaere!

(Door het geluid van de stofzuiger hoort Wendy het niet. Dan schakelt Mathilde de stofzuiger achter haar rug uit.)

WENDY: *(Zonder zich om te draaien. Voor zichzelf en nog steeds enigszins snotterend)* Verdomme, dat strontspel mankeert weeral.

MATHILDE: *(Nogal kortaf)* Pardon!

WENDY: *(Geschrokken)* Ooooh! Madam! Die stofzuiger is blijkbaar naar de... allez... ik wil zeggen... kapot!

MATHILDE: Nee, ik heb hem uitgeschakeld... omdat ge niet luistert.

WENDY: Ik zal het niet gehoord hebben, madam.

MATHILDE: Ja, klaarblijkelijk. En denk eraan: hier wordt niet gevloekt.

WENDY: Sorry madam, ik ben een beetje over mijn toeren door het gebeuren.

MATHILDE: Als mijn gasten hier zijn wil ik dat ge gereserveerd blijft en u van alle commentaar onthoudt. Welke vraag ze u ook stellen.

WENDY: Zeer zeker madam. Absoluut!... Maar wat wilt ge daar feitelijk mee zeggen?

MATHILDE: Wanneer er u vragen mochten gesteld worden over mij, de politietussenkomst en/of over mijne Emiel, dan verwijst ge ze gewoon naar mij, is dat duidelijk?

WENDY: Ik zou echt niet weten wie of waarom men mij vragen zou durven te stellen over u of uw lieve echtgenoot.

MATHILDE: Ben ik duidelijk of niet? En stop maar met mijn man lief te noemen. Hij

heeft er zelf voor gekozen om ons te verlaten.

WENDY: Ooh! *(ze kan opnieuw haar tranen niet bedwingen.)*

MATHILDE: *(Onderbreekt onmiddellijk)* Wendy! Ik zou willen dat ge de living stofzuigt in plaats van hier te staan blèten.

WENDY: Ja madam.

MATHILDE: Daarna kunt ge hier verder komen doen. En ge weet, ik wil het overal proper... dus ook achter dat gordijn.

WENDY: *(Totaal uit haar lood geslagen door deze laatste opmerking gaat ze snotterend af coté cour)* Ooooh ja..... madam.....

MATHILDE: *(tot zichzelf)* Mensen toch. Mijnen Emile heeft ze destijds aangenomen. Als het aan mij had gelegen....

(Er wordt aangebeld. Mathilde gaat naar de deur coté jardin en gaat er af. Wij horen haar "offside" de gast verwelkomen. Het is haar vriend Gerard Chevalier. Gerard loopt mank. Hij trekt dus gedurende het ganse stuk met zijn been.)

Zo snel! Ge zijt de eerste. Allez ja, ge begrijpt wel wat ik bedoel.

(Ze komen vervolgens de bibliotheek binnen)

GERARD: Ja, zodra ik het hoorde heb ik mij onmiddellijk een vliegtuigticket besteld. *(Met enige ironie)* Ik ben toch nog op tijd? *(omhelst Mathilde hartelijk)*

MATHILDE: *(Met een geforceerde glimlach)* Ja. Ge hadt het waarschijnlijk nooit zo rap verwacht zeker?

GERARD: Alhoewel..... Het was nu niet de eerste keer hè?

MATHILDE: Ja, dat klopt, maar toch.

GERARD: Ja Mathilde, de vorige keer was het Piet die nog roet in het eten kwam strooien daar op het perron van het station.

MATHILDE: Ja, zo ziet ge maar, al die moeite met Piet is eigenlijk voor niets geweest.

GERARD: Eigenlijk had hij al veel langer weg moeten zijn.

MATHILDE: Na die hele stationhistorie scheen hij er plots vrede mee genomen te hebben om toch bij mij te blijven. Ja, hij wist het, denk ik.

GERARD: Wij waren nochtans toch altijd zeer voorzichtig.

MATHILDE: Ja, dat klopt. Ik zie dat ge nu ook uiterst voorzichtig zijt en alleen maar wat handbagage hebt meegenomen.

GERARD: De rest wordt nagezonden.

MATHILDE: Hoe bedoelt ge?

GERARD: Ik kon nu toch niet meteen met pak en zak... allez, ge weet wel... hier aankomen.

MATHILDE: *(Met heel veel ironie)* Ik kan best wat troost verdragen hoor.

GERARD: Serieus? Meent ge dat, mijn deugnietje?

MATHILDE: *(Lachend)* Dat zal wel zijn.

GERARD: Eindelijk hebben we vrij spel.

(Gerard heeft duidelijk de intentie om Mathilde innig te omhelzen, maar zij weert hem iets te hevig af.)

MATHILDE: Stop Gerard, niet hier. *(Beweegt hierbij haar hoofd in de richting van het gesloten gordijn)*

GERARD: Ge wilt toch niet zeggen dat...?

MATHILDE: Jawel. We kunnen dit niet maken in het bijzijn van... *(Maakt zich volledig los uit de omhelzing van Gerard en opent hierbij in één ruk het gordijn.)*

(We zien dan voor het eerst het opgebaarde lichaam van Emile Deweust, de echtgenoot van Mathilde. De man die we in het begin van de voorstelling te zien gekregen hebben. Hij ligt nu in zijn geopende kist. Hij draagt een wit hemd en strikje dat een beetje scheef rond zijn nek hangt. Zijn handen zijn bovenop het witte laken in gebedshouding in elkaar gevouwen. Hij heeft een glimlach op zijn gezicht. Er staat een niet ingeschakelde ventilator naast de kist die gericht is op het aangezicht van de overledene. Bovendien is zijn hoofd omzwachteld. Verder staat er naast de kist een nachtkastje met daarop een niet brandende kaars. Er staan eventueel ook nog langs de beide zijden van de kist een stoel.)

GERARD: Oei..... hij ligt hier nog.

MATHILDE: Natuurlijk, wat dacht ge wel?

GERARD: Ik dacht eerder aan een funerarium of zo.

MATHILDE: Zwijg! Onze kuisvrouw had het gisteren nog over haar nonkel die ook zo opgebaard lag, maar in "een aquarium". Haha!

GERARD: Dat het geen slimme is weten we al lang. Maar ik had het toch wat comfortabeler gevonden als 'uwe slimme' daar in een funerarium had gelegen.

MATHILDE: Er nog wat zotte kosten aan verspillen, zeker.

GERARD: Zo'n funerarium is speciaal ingericht met een extra koeling om ervoor te zorgen dat....

MATHILDE: Voor wat denkt ge dat ik die ventilator hier geplaatst heb misschien? *(Ze schakelt hem hierbij aan)*

GERARD: Had hij in zo'n funerarium gelegen dan konden wij eerst ongestoord van onze hereniging genieten en hem daarna gaan begroeten.

MATHILDE: Zo plechtig allemaal.

GERARD: Ik heb ook lang genoeg geduld moeten oefenen.

MATHILDE: Geduld is een schone deugd.

GERARD: En toch vind ik het raar dat ge hem hier in de bibliotheek hebt laten liggen.

MATHILDE: Dat was ook altijd zijn geliefkoosde plaats als ik thuis was.

GERARD: Serieus?

MATHILDE: Ja, hij zat hier steeds als ik mijn geliefkoosde televisieprogramma's aan het bekijken was.

GERARD: Binnenkort heb je die televisie niet meer nodig. En als hij daar zo rap als mogelijk anderhalve meter onder de grond in de familiekelder belandt, is alles in orde.

MATHILDE: Ja inderdaad. Zoals gepland: vandaag dus.

GERARD: Hij heeft een glimlach op zijn gezicht.

MATHILDE: Tja.... En hij is niet de enige die content is met zijn vertrek. Of niet soms?

(trekt op een speelse manier het strikje recht om zijn hals)

GERARD: Dat klopt, mijn hartje.

MATHILDE: Die glimlach op zijn gezicht heeft toch wel iets mystiek vind ik.

GERARD: En met dat verband rond zijn hoofd lijkt hij wel een oliesjeik.

MATHILDE: Wacht! Ik heb hier iets om het nog treffender te maken. *(Ze haalt een donkere zonnebril uit het schuifje van het nachtkastje. Plaatst die op zijn neus.)*

(Op datzelfde moment gaat de bel van de voordeur. Hierdoor schrikt ze en vergeet de zonnebril terug van zijn neus weg te nemen.)

(Schreeuwt) Wendy!

WENDY: *(Komt op)* Ja madam. Ah! Dag meneer Chevalier.

GERARD: Bonjour mademoiselle Desimpele, Triest dat we ons op een dag als deze terug moeten ontmoeten hé?

WENDY: Het is De Simpelaere meneer Chevalier. *(snikt)*

GERARD: Het overlijden van uw baas heeft u ook wel erg aangegrepen, zie ik?

WENDY: *(Kijkt in de richting van haar bazin)* Dat moet ge aan mijn madam vragen, meneer Gerard.

GERARD: Pardon?

WENDY: Gij ging toch in mijn plaats alle antwoorden geven, nietwaar madam?

MATHILDE: Wat staat ge daar nu nog te lanterfanten Wendy? Er is gebeld. Laat de gasten binnen.

(Wendy knikt en gaat af via coté jardin.)

GERARD: Ik moet het dus aan u vragen?

MATHILDE: Met haar intellect is het beter dat ze geen antwoorden geeft op de de nog komende vragen. Het liep al bijna mis bij die commissaris van de recherche. Ik heb haar dus gezegd om vanaf nu altijd naar mij te verwijzen. Ze neemt dat dus letterlijk en misschien is dat ook beter in onze situatie. *(gaat vervolgens nogmaals naar de kist en draait het strikje van haar overleden echtgenoot toch nog iets rechter. Zodra ze aanvoelt dat de eerste gasten achter haar rug de bibliotheek zijn binnengekomen, snottert ze even luidop en draait zich om. Ze vergeet de zonnebril te verwijderen van het gezicht van Emile.)*

ANTOINETTE: Bonjour Zus! Courage! C'est trieste! Ik weet het... Het was bij mij precies zo verleden maand. *(Die laatste zin wordt met enige ironie gezegd)*

MATHILDE: Ach.... Antoinette. Gij zijt er al.

(Mathilde verwelkomt haar zus op een doodnormale wijze met een glimlach en dat zonder enige traan te laten. Gerard blijft wat op de achtergrond staan.)

ANTOINETTE: Ja natuurlijk, hadt ge soms iemand anders verwacht?

MATHILDE: Normaal gezien is het altijd Laurette en 'haren ouwe' die als eerste toekomen.

ANTOINETTE: Is zij nog altijd met die ouwe korsettenmaker.

MATHILDE: Ja, inderdaad..... Voor het geld natuurlijk.

ANTOINETTE: 't Zou wel zeer stom zijn moest het voor iets anders zijn.

GERARD: Ha! Ge weet het!

(Wendy staat er wat onwennig bij en kijkt enigszins verbaasd.)

MATHILDE: Gij zijt toch een speciaal geval Antoinette.

ANTOINETTE: Gij moet spreken. En? Hij is toch zeker...? *(Doelend op haar opgebaarde in de kist liggende schoonbroer)*

GERARD: *(Ironisch)* Ja, spijtig genoeg wel, madame Antoinette Rosette de la petit Four.

ANTOINETTE: Het was natuurlijk te verwachten dat gij hier voor mij zou geweest zijn. Haha! En... met Brussels Airlines?

GERARD: Nee, met Ryanair tot Charleroi madame Antoinette.

ANTOINETTE: Ja, nu zie ik het. Alleen maar handbagage bij, typisch voor mensen met veel geld.

GERARD: Ik wou hier vlug zijn om afscheid te kunnen nemen van mijn goeie vriend Emile en mijn steun te kunnen betuigen aan uw zus en de familie.

ANTOINETTE: Tja, als ge mijn zuster wilt steunen hebt ge inderdaad niet veel meer nodig dan wat proper ondergoed nietwaar?

MATHILDE: *(Erg verveeld door deze laatste uitdrukking van haar zus, vooral door de aanwezigheid van Wendy. Ze richt zich meteen tot haar)* Wendy! Ga eens naar de kelder en haal die drie flessen oude porto uit het rek nr. 13. Ge weet wel, die volle en die die al driekwart leeg is. Juist onder het rek waar die magnum van Rotschild uit gevallen is.

WENDY: Zeker madam. Ik zal voor alle zekerheid mijn helm opzetten. Ik zou niet graag naast meneer komen te liggen. *(ze snottert terug wat)*

MATHILDE: Zet ze dan in het salon, op die zilveren schaal naast mijn kandelaars van bladgoud en naast de fles Cointreau.

WENDY: Zeker madam. *(mompelt tijdens het afgaan tot zichzelf maar hoorbaar voor het publiek)* Naast de zilveren schaal en de plaqué gouden kandelaars. *(af)*

MATHILDE: Antoinette, let toch een beetje op uw woorden als Wendy er bij staat.

(De bel gaat opnieuw. En het is Gerard die aanstalten maakt om de deur te gaan openen. Mathilde wil hem tegenhouden.)

ANTOINETTE: Laat hem. Zo wordt het meteen duidelijk dat gij nog in uw treurende fase zijt en niet in staat bent om zelf de deur open te doen. Ik heb dat ook zo gedaan bij die van mij.

MATHILDE: Mijn kop er af als dat....

(Ondertussen horen we off-scène wat onduidelijk gestamel van de binnenkomende gasten. De zonnebril werd nog steeds niet van de neus van Emile genomen. Laurette, Jean Jacques en Gerard komen de kamer in.)

ANTOINETTE: Ge hebt gelijk. Kijk nu eens wie we hier hebben. Ons Laurette met haar "amant de lingerie".

LAURETTE: Mijn deelneming in uw rouw copine Mathilde. *(Omhelst haar heel stijfjes)*

(Haar duidelijk veel oudere vriend Jean Jacques Janssens volgt eveneens om Mathilde te condoleren. In tegenstelling tot omhelst hij Mathilde zeer fors en innig. Dit tot zichtbare ergernis van Gerard.)

JEAN JACQUES: *(brengt een kattengegrol voort van genot)* Ohlala, mès felicitation... excuse moi... mon condolence madame Mathilde Clothilde de la petit Four!

LAURETTE: "Soyez prudent chérie!"

JEAN JACQUES: Oui, ma biche! Ik wil justement mijne condoleance overbrengen aan madame Mathilde, meer niet. Het komt ook recht uit mijne "coeur" (hart).

(Wendy komt op via salondeur. Ze draagt haar helm nog. Ze annonceert plechtig)

WENDY: De drie flessen porto van het rek 13 onder die van de magnum van dat rot schild zijn nu op de "plaqué schaal" geplaatst naast de zilveren kandelaars. Ik wil zeggen: omgekeerd madam.

MATHILDE: Hebt ge ze omgekeerd?

WENDY: Neen, ik bedoel: de zilveren schaal en de "plaqué gouden" kandelaars naast de Cointreaufles.

MATHILDE: Bon! Misschien kunnen we eerst nog een glaasje drinken alvorens de begrafenisondernemer en de pastoor hier zijn.

ANTOINETTE: Geen slecht idee. Want die twee zijn werkelijk verslaafd.

LAURETTE: Pardon?

ANTOINETTE: Ja, toen mijn Philemon mij zo plots vorige maand ontviel hebben zij met hun tweeën na de afscheidsrede twee volle flessen Clos Fourtet Saint Emilion Grand Cru Classé van 1995 soldaat gemaakt.

JEAN JACQUES: Oui Oui, je connais! 277 € en 75 cent de bouteille. Alhoewel ik heb het meer voor mijne vin Chateau Latour Pauillac - Gran Cru aan 425 € de bouteille.

GERARD: Daar kunt ge toch zeker al vlug een paar setjes lingerie voor verkopen om zo uw wijnkelder te kunnen aanvullen.

JEAN JACQUES: Och dat valt mee. Mijn soutiens, slips en soutiens gorges zijn van haute couture, dus naturelement ne verantwoord prix fixe.

WENDY: Haute couture?

ANTOINETTE: Dat wil zeggen dat ge geen hangtieten moogt hebben, Wendy.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSENS**
Voor de juiste keuze